

Twitter Queeste (1)

Verhaal van de Maand November 2010

Twitter is het ultieme medium om kreten, meningen, losse gedachten, fantasietjes, tweets, kortom microblogs de wereld in de smijten. Je ramt 140 tekens op je toetsenbord, sluit af met een extra ferme 'enter' en jij bent het kwijt. De virtuele wereld van het internet is weer een korte creatie rijker. Misschien krijg je reactie (of volgers), misschien ook niet. Heel misschien wordt jouw 'tweet' opgepikt en als tweetlink opnieuw geplaatst, of belandt het in de redactionele commentaren van de traditionelere media, als krant of tv: voilà, je eigen '140 characters of fame'!

Voor sommigen is Twitter een snelle en adequate nieuwsverspreider, anderen vinden het zinloos en schreeuwerig. Na enige aarzeling, ben ik zelf maar gaan onderzoeken en experimenteren, natuurlijk eerst voorzichtig met berichten over mijn eigen activiteiten en gedachten (zowel voor Keridwen als Ianosj). Later ontstond het idee (dankjewel Bouwe!) om de grenzen van Twitter op te rekken: waarom niet een Twitter-roman, door romantweets aan elkaar linken? Geef elke persoonage een eigen twitteraccount. Het moest kunnen. In september 2010 ben ik begonnen: "De Gordian Egg-Queeste".

Inmiddels ben ik erachter dat het nog niet zo gemakkelijk is inspiratie te krijgen en op twitter te zetten, als je geen direct overzicht over je teksten hebt. Bovendien ben je zo gebonden aan de beperkte tekenomvang elke keer. Een voordeel van twitterschrijven is echter wel, dat je overal en nergens even een nieuwe episode kunt uploaden. Hieronder is het resultaat van de eerste weken. De hele roman is stap voor stap te volgen op @keridwen (plus de afgeleide accounts) via twitter of via de eigen weblog voor tweetstories: <http://tweetstories.blogspot.com>.

De Gordian Egg Queeste - deel 1

Vannacht droomt hij van draken: hij weet dat draken niet bestaan en toch is hij bang dat ze niet verslagen kunnen worden. Gisteren nog had hij een gezin, kansrijk

bedrijf en goed pensioen. Vandaag zijn kansen opeens uitdagingen geworden en

zekerheden verdampt. Morgen moet hij wel op reis, wil hij ooit terugvinden wat hij nu dreigt te kwijt te raken! En waar vind je een 'Gordian Egg'?

Hoe is het om wakker te worden als alles nog hetzelfde lijkt en tegelijkertijd te weten dat niets meer is zoals het was? Welkom! Hij wacht op de wekker, zijn slapende vrouw naast zich

voelend. Het blijft stil. Voorzichtig staat hij op. De smetteloze badkamer ontvangt hem trouw. De ontbijttafel verwelkomt hem met brood en koffie. Ongerst kijkt hij om zich heen. Waarom is zijn inbox enkel vol met berichten over zelfhulp voor beperkte manlijkheid, te ontvangen miljoenen en koopbare bruiden? Zijn mobiel zwijgt in alle talen, alsof buiten niet meer bestaat. Gelukkig blijkt de auto nog te luisteren naar de sleutel. Ook de ochtendfile vormt zich weer traag en hult bange gedachten in dikke donkerbruine wolken.

Een ochtendfile is voor hem een uur lang natuurlijk lijden, aangevuld met maatschappelijk verantwoorde boosheid. De ochtendfile is het zinderende begin van zijn werkdag: bellen en gebeld worden, mailen, optrekken, remmen en weten dat je aan het einde van de dag weer een stukje ambitie hebt bereikt. En deze keer? Na tien minuten file opgelost. Als je werkdag niet eens meer met een volwassen file kan beginnen, wat dan? Hij smijt zijn mobieltje neer en trekt op in z'n vier. Take life as it is! Zijn lijfspreuk! Hij drinkt zijn espresso, zet de muziek luider en volgt de file op de voet de stad in. Nog 2 km ofwel 30 min te gaan. Hij focust op wat altijd

goed is gegaan, op wat nieuwe mogelijkheden biedt, op nu en straks!

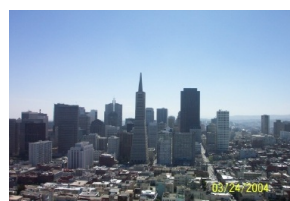
Beursplein: het licht op groen. Geen auto trekt op. Een zwart-witte non voert een lange, dubbele rij 3-delige krijtstrepen aan. Non en volgers zoeken hun weg door het verkeer.

Spaarzame haren waaien bang op. De non is zowel beminnelijk als ongeduldig. Dan herpakken de krijtstrepen zich en volgen de non het beeld uit. Is dit het symbool van economische crisis? Claxons zwijgen. Iedereen is 2 min stil uit respect voor hen die hebben gegokt en verloren. Dan komt moeizaam het verkeer weer op gang. Langzaam probeert het ritme van de dag het weer te winnen van de zelfreflectie. Hij reageert weer hoopvol op mobiel gerinkel. Een deal wordt succesvol gesloten, het hoofd is weer leeg. Nog 1 km of 15 min om naar het werk te rijden: Zijn Eigen Bedrijf!

Hij verbeeldt zich al de garage onder zijn bedrijf in te rijden, de lift te pakken en etage na etage op te stijgen. Allereerst zou hij de receptie zien: het welkom voor alle klanten, baken van vertrouwdheid... Zijn gedachten stokken. Op straat voor de ingang staat een jonge vrouw met 2 kinderen, zijn vrouw.

Wat doet zij hier? Ze zou dynamisch moeten balanceren tussen zorg en carrière! Niet hier staan staren. Ga weg! Opeens is hij niet meer in staat de garage in te rijden. Achter hem klinken luid protesterende claxons. Hij staart. Doof voor alle commotie om haar heen, fixeert de vrouw haar blik op niets. Is het wel zijn vrouw? Is

dit wel zijn bedrijf? Is hij het zelf wel in deze auto? Achter hem stijgt de irritatie tot agressieve hoogte. Voor hij het zelf goed en wel door heeft, heeft hij bedrijf, garage, vrouw en kinderen achter zich gelaten. De economische crisis mag dan nog nauwelijks voelbaar zijn, voor hem zijn de tekenen overduidelijk: niets is wat het lijkt. Verwarde dromen, opgeloste files, non geleide economen, voor de goede verstaander wordt deze crisis langzaam meer dan duidelijk. Voor het eerst komt de gedachte bij hem op door te rijden, alles te ontvluchten en de crisis achter zich te laten.

Voorbij het gebaande pad naar zijn bedrijf begint de onbekende wereld. Alle straten die hij door-

kruist hebben gebouwen, maar deze gebouwen heeft hij nog nooit eerder gezien. Een eerbiedwaardig bankgebouw oogt ontevreden. De glazen toegangspoort glijdt moeizaam open zonder iemand door te laten. De lunchroom ernaast lacht en braakt haar clientèle uit. Overal wisselen drukke kantoren verlaten woonhuizen af. De talloze bouwsteigers lijken slechts bedoeld om wandelaars te beschermen tegen vallende stenen. Onkruid lijkt de stad over te hebben genomen; een wurgvijg omhelst de centrale bank.

Wordt vervolgd..... (ook op twitter: @keridwen (plus de afgeleide accounts) via twitter en op de eigen weblog voor tweetstories: <http://tweetstories.blogspot.com>).

- *Twitter Queeste, roman en feuilleton in één*
- *bedacht, geschreven door Marcel van der Pol*
- *afbeeldingen: internet*

Marcel van der Pol

www.keridwen.nl